

БНР НОВИНИ

Емисия новини от 15.00 часа

ПОДАЙ СИГНАЛ

f y i in EN DE RU FR ES

България Светът Европа - Ново поколение Бизнес Спорт Мнения

Диана Попова

Програма Христо Ботев

Музей в ефира

Култура

Споделете

Размер на шрифта

Българско национално радио ©
2024 Всички права са запазени

Щастие и изкуствен интелект

публикувано на 20.10.23 в 10:05 | Автор: Диана Попова

Щастие и изкуствен интелект, Програма Христо Ботев, 20.10.2023

<https://bnr.bg/post/101892585>

Колко струва един банан?

Съвременното изкуство остава една от малкото свободни територии, добре е да я пазим, докато не са ни я отнели

Автор:
Мария Василева

Снимки:
Getty Images/Личен архив

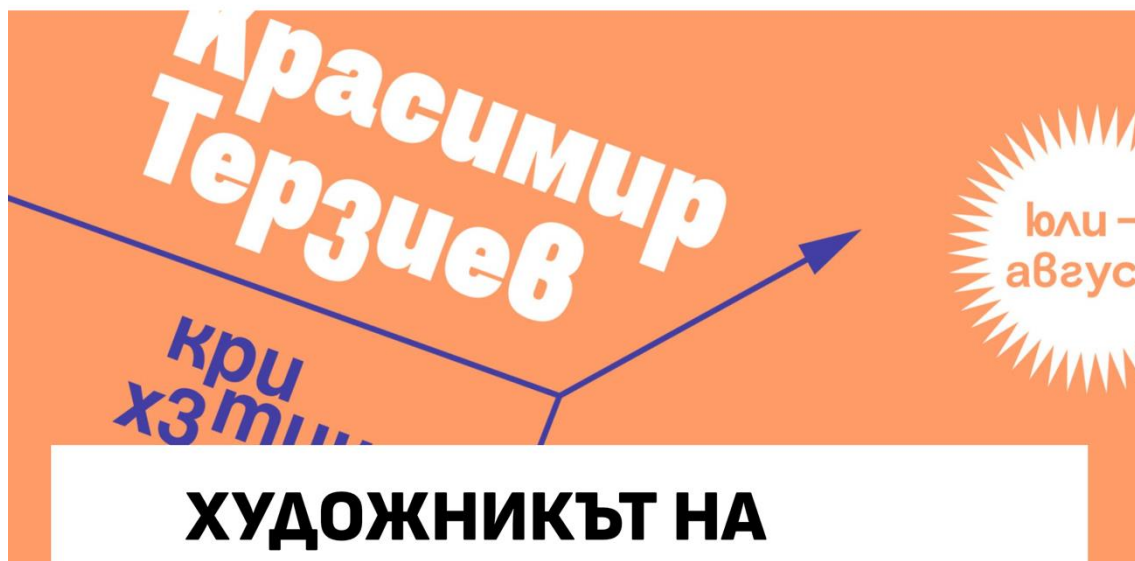
Битката за мястото на жената е важна и стара тема за творците. В това отношение съществено е значението на американската група Guerilla Girls (Партизанки) – анонимна група от жени художнички, които се противопоставят на сексизма и расизма. Основават се през 1985 г., предизвикани от изложбата на Музея за модерно изкуство в Ню Йорк „Международен преглед на най-новата живопис и скулптура“, в чийто списък от 165 художници са включени само 13 жени. В отговор на това те организират протести по улиците на града и продължават активно да развиват дейността си, като събират статистически данни относно неравенството между половете в рамките на нюйоркската художествена сцена. Установяват например, че в музея „Метрополитън“ творбите на жени художнички са по-малко от 5%, но за сметка на това 85% от изобразените голи тела са на жени. Групата има заслуга най-вече за това, че предизвиква диалог и насочва вниманието на национално и международно ниво към проблемите на сексизма и расизма в изкуството.

Българското съвременно изкуство върви ръка за ръка с някои от най-наболелите проблеми на обществото и е активна част от прехода между двете икономически системи. Още от началото на 90-те години на XX в. поколението на Недко Солаков, Лъчезар Бояджиев, Любен Костов, Венцислав Занков, Албена Михайлова, Аделина Попнеделева, Алла Георгиева, малко по-късно и на Правдолюб Иванов, Красимир Терзиев, Боряна Росса, Даниела Костова, Калин Серапионов, Камен Стоянов, Иван Мудов и др. издига глас в подкрепа на промените, анализирайки в дълбочина всички трудности по пътя.

Емблематична в това отношение е работата на Правдолюб Иванов „Трансформацията винаги отнема време и енергия“ от 1998 г. Десетки малки коплончета са свързани чрез кабели и разклонители, включени в електрическата мрежа. Върху тях са поставени евтими тенджерки от пазара, в които постоянно ври и се изпарява вода – метафора на продължителния, бабен и изискващ много енергия процес.

Колко струва един банан?, Мария Василева, Мениджър, Септември 2023

<https://manager.bg/%D1%81%D0%BF%D0%B8%D1%81%D0%B0%D0%BD%D0%B8%D0%B5/specialni-izdania/kolko-struva-edin-banan->

ХУДОЖНИКЪТ НА РАБОТА ПРЕЗ ЮЛИ

КРАСИМИР ТЕРЗИЕВ

Вече втора година галерия „Структура“ отделя малкото пространство в гръното на галерията от основната си програма и го предоставя за програмиране на млади куратори, избрани след отворена покана. Тази година е избран кураторският проект на Аксиния Пейчева „Мисловен експеримент“. Изложбата на Лъчезар Бояджиев е първата от годишния цикъл. Кураторският проект е изграден върху просто правило – всяка изложба е резултат от разговор между художник и научен експерт в дадена област. В случая Лъчезар Бояджиев разговаря с Маргрет Гребович за справедливостта при животните и читателят може да проследи [губалог](#)а между двамата на страницата на галерията.

В изложбата „[Обществен мащаб, частен размер](#)“ Лъчезар Бояджиев представя „проекти“ за паметници в публичната среда, някои от тях, посветени на конкретни личности, други, развити в логиката на незначайния герой. Личността, за която паметникът е предназначен, е заменена от животно, реторична фигура.

Паметниците са голяма тема, а България е една от страните с най-много паметници на територията си (и прогресията продължава с усилени темпове). Спомням си една голяма конференция в Софийския университет, посветена на Пиер Нора и неговия труд върху местата на паметта. Спомням си и проучването и документалния филм, който правихме с проф. Ивайло Дичев върху съдбата на паметниците в България от Освобождението до днес. В него проф. Валентин Старчев в интервю каза: „Няма село без паметник на убит партизанин“. В друго интервю Лъчезар предложи да се опакова руината на паметника на Старчев пред НДК „за да се бинтова раната“. Замислен като маркер, който да настрои колективната памет на определени честоти, да подсили идентичността и спойката в колектива, в реалността паметникът е гръмоотвод, събиращ мълниците на различни културни войни, разделящ и разпалващ омраза.

Художникът на работа през юли, Красимир Терзиев, Културен Център „Св.Климент Охридски“, Август 2023
<https://culturecenter-su.org/kritika-x-3-july-aug2023-krassimir-terziev/>

БЛЯНОВЕТЕ НА ГРАДОПИСЕЦА

ФИЛИП СТОИЛОВ

Земята обгърната от небето.

Андрей Платонов, „Бележници“

Последната изложба на Лъчезар Бояджиев под надслов „Градско бленуване“ разглежда бордовия дневник-скицик на множество пътешествия – както из действителни градове и техните усилени от мечтанието образи, така и по труднопроходими гранични маршрути, трасиращи рисковите зони между визуалното изкуство и политикономическия проект, архитектурата и утопичното инженерство, индустриалната дромосфера и екологическата критика, личната история и съновидението.

Изложбата представлява етап от дългогодишния проект „Утопични решения за дистопични градове“ – в серия от мащабни рисунки и дигитални колажи, напобяващи гизайнерски скици и проектантски чертежи, авторът представя своите идеи за преустройство на онези градове, които са се оказали знакови топоними в неговия личен и професионален живот. Тези образи възникват от един неопределен, но вълнуващ опит – утопичното сънуване наяве, при което персоналните обсееси и кристализациите на творческия ум се взаимопроникват до неразличимост. Нещо повече, проектът организира възприемането на града като динамичен процес на едно социално въображаемо. Дали в съгласие или в разрез с първоначалната идея, в творбите действително е налице едно автентично хрумване, което надраства закачливите автоfikции на индивидуалния опит и тласка към неизбродимите терени на колективното бленуване.

Градът – благоустроено пространство за общосподелен живот. Ала какво остава от самия живот сред истеричния „фротаж“ между трафиците от тела, превозни средства и постройки? Градът – свободна среда за обмен на културни практики, укрепена извън неопитомените територии на хаотичния природен пейзаж. Но нима градът някога ще съумее да „загради“ природата? Какво още може да бъде градът, какви са неговите нужди, какво той трябва разгърне в и най-вече над себе си? За разлика от селото, което адаптира своите убежища към произвола на естествените процеси, градът е преди всичко перспектива, далечен поглед и поглед надалеч – въображаем изглед, имагинерен ландшафт в ума на фантазиращия инженер, чиито блянове не се различават както от утопичните визиции на пионера-завоювател, така и от артистичните инвенции на визионера-пътешественик, който не желае да се пригоди към стазиса на свърхорганизирания живот и се стреми да го надрасне чрез изработване на една фикционална картография.

Бляновете на Градописеца, Фил Стоилов, Културен Център „Св.Климент Охридски“, 2023

https://culturecenter-su.org/philip-stoilov-luchezar-boyadjiev-ica-sofia/?fbclid=IwAR0izhrLsDkLwBh_4Jx8GA9iG5qac-3F1bJzr40t61yU9wytOKbTXA5a4IM

Лъчезар Бояджиев не просто обхожда градовете, той ги *проспектира* в напълно нови и причудливи модуси на съществуване: някои от познатите на всички ни световни градове се реят или плават над земята по неузнаваем начин, досущ като неидентифицирани обекти в обичайната топография на съществуващия урбис; други се възкачват по възвишения и се раздуват в необичайни релефи, клонират се или образуват трансгранични мутации. Във всички случаи обаче тяхното облачно, протечно съществуване е всъщност резултат от инженерно-артистични нововъведения, измислени от самия автор. Бленуваният град не е само образ от сън, той е един възможен архипроект, съобразен с действителните изисквания на неговите обитатели – градовете са изначално обезместени по подобие на всички модерни проекти, призвани да трасират пътя към едно обнovenо и усъвършенствано бъдеще, което никога не се сбъдва. Но дали тези проекти са действително осъществими е всъщност въпрос на трудноизпълнимо научно и най-вече финансово прогнозиране – основната идея на автора обаче е, че те поне могат и трябва да бъдат *въобразени*. Така той лансира своите утопични предложения за преобразяване на любимите си градове като алтернативи на френетичната туберкулозност сред цитаделите на съвременния дистопичен метрополис. В някакъв смисъл той се явява своеобразен *урбограф* („градописец“), който не просто анализира архитектуриката на града, но и разграфява тераморфните траектории на все още несбъднатите урбанистични пейзажи, които ще преосноват града върху необработваемата „небесна твърд“ и така ще осъществят надграждането, възвисяването на града *над* самия него. Дейността на градописеца отчита други, неразпознати градове в тялото на града, други пространства във все същото споделено до пренасищане задуше(в)но пространство. В противовес на експанзията на града, устремена към териториално разгръщане, тук е представено отърсването на града от самия този рефлекс към завладяване на все повече място от наличната земна маса – набъбвайки във всички измерения, градът изменя своя модел и посока на растеж от настъпление към възвишение.

Съвременният град израства сред мъки и неволи – противоречията на технологичната модерност и произтичащата от нея ускорена потребителна стойност на този специфичен тип съществуване организират живеенето в града тъкмо съобразно политикономията на неговата инфраструктура. Лъчезар Бояджиев, напротив, очертава *ултраструктурата* на града, неговата еманципираност както от самия прогресистки ход на самозакрепване върху отвоюваните от практическия разум територии, така и от неврастенничния му императив да кондензира ширините, да квадратира площите, да функционализира съвкупностите, да оползотвори излишните пространства, да се „вмести“ в самия себе си. В рисунките на автора градът е план-проект за едно свръхразгърнато колективно благоустройство, за някакъв *свръхград* – дом на всевъзможни трескави мечтания, които се справят с напрежението и задухата на индустриализацията не като чертаят пътища извън града към „полята и горите“ на непокорената природа, а като интегрират самата природа в културния профил на града и уголемяват неговите параметри отвъд обсега на представимото. Няма нищо извън града: градът е хиперсвят на тоталното съществуване, където природното и културното сплитат своите тъкани, за да очертаят едно пространство отвъд категориите, а именно пространството на *жизнената среда*. Съвместявайки в себе си не просто действителните, при все това ограничени и заплашени от социални бедствия постижения на инженерните технологии, но и възможните релефи на вътрешния опит, жизнената среда е домен на *града-съзнание*, което непрекъснато преизобретява формите си съобразно изискването за екологичен уют – градът като разроен в овъзвисяни, оводнени или левитиращи в простора неговии реплики, като вертикален конгломерат от земя, въздух и вода, по чиито призматични булеварди шестват единствено озаренията, проблясъците, епифаниите за едно универсално и химерично *другоместие*.

Бляновете на Градописеца, Фил Стоилов, Културен Център „Св.Климент Охридски“, 2023

https://culturecenter-su.org/philip-stoilov-luchezar-boyadjiev-ica-sofia/?fbclid=IwAR0izhrlSdKlWbH_4Jx8GA9iG5qac-3F1bjzr40t61yU9wytOKbTXA5a4IM

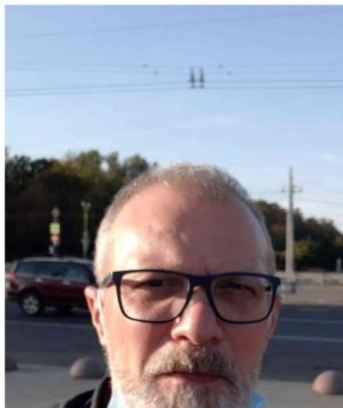
05 Август 2022

ПРЕДСТАВЯТ ПРОЕКТ ЗА ПАМЕТНИК В ПЛОВДИВ

Кристо язди на кон върху Триумфалната арка

Целта е да се създаде пространство на мъдростта, каза пред "Телеграф" Лъчезар Бояджиев

реклама

Кристо язди на кон върху Триумфалната арка, Телеграф, 5.08.2022

<https://telegraph.bg/obshtestvo/novini/kristo-iazdi-na-kon-vyrhu-triumfalnata-arka.-predstaviat-proekt-za-pametnik-v-plovdiv.-celta-e-da-se-syzdade-prostranstvo-na-mydrostta-kaza-pred-telegraf-lychezar-boiadzhiev-348082>

Световноизвестният ни художник Христо Явашев – Христо язди кон върху Триумфалната арка. Това е един от проектите за паметник на твореца, който ще бъде представен в петък на изложба в галерия Sariev в Пловдив. Негов автор е Лъчезар Бояджиев, който ще покаже макет, колажи и мащабна рисунка на творбата си. „Целта на проекта е да създаде пространство на мъдростта, в което се свързва днешният живот на града – Пловдив, с практиките на съвременното изкуство като средство за създаване на общности“, сподели пред „Телеграф“ Бояджиев.

Място

Изложбата е наречена „Христо за начинаещи“ и в продължение на 4 месеца ще се фокусира върху изкуството в обществена среда, обхващайки много и различни инициативи, свързани с творчеството на Христо и Жан-Клод. В проекта всеки ще може да предложи място, където да бъде поставен паметникът. „Избирате мястото, изрязвате силуета на Христо от специална картичка в галерията и го снимате на фона на избраното място. След което го споделяте в социалните мрежи с #ChristoForBeginners“, поясниха организаторите от галерия Sarieva и Фондация „Отворени изкуства“ в програмата Sarieva Open Arts.

Дебат

Със своята фантазия-макет Лъчезар Бояджиев ще отвори и дебат трябва ли ни паметник на Христо. Това е втората фаза от проекта, която е планирана за септември. Тогава ще бъдат поканени всички – експерти, критици, обикновени хора. Те ще обсъждат колко големи да са паметниците на героите и къде да им отредим място – където са живели или където ще направят впечатление и за нас, и за туристите, дали да са на 10, 15, 20 метра височина, както и каква стилистика трябва да търсим от художниците – автори на конкуриращите се визии. Бояджиев разработва проекта за първи път като художник, а не като критик, теоретик, лектор и историк на изкуството на Христо и Жан-Клод. Според него тяхната смърт прави от всички нас, които се интересуваме от делото им, начинаещи. Новото начало поставя нови въпроси за живота на изкуството след смъртта на автора, за активирането на наученото тук и сега, за набавянето на ресурс и “проучвателен мандат”, споделен между художник, галерист, публика, медици, град.

Христо язди на кон върху Триумфалната арка, Телеграф, 5.08.2022

<https://telegraph.bg/obshtestvo/novini/kristo-iazdi-na-kon-vyrhu-triumfalnata-arka.-predstaviat-proekt-za-pametnik-v-plovdiv.-celta-e-da-se-syzdade-prostranstvo-na-mydrostta-kaza-pred-telegraf-lychezar-boiadzhiev-348082>

// ЛИЦА

20 въпроса: Лъчезар Бояджиев

Съвременният художник, който иска да може да занулява травмите

Sarieva/Gallery © Ваиса Поноба

26 август 2022 06:01

Споделете

1868 прочитания

0 коментара

0 препоръчвания

Запазване

Капитал: Light

Всяка събота сутрин: култура, изкуство, свободно време.

Вашият email

Записване

20 въпроса: Лъчезар Бояджиев, КАПИТАЛ, 26.08.2022

https://www.capital.bg/moiat_capital/lica/2022/08/26/4382332_20_vuprosa_luchezar_boiadjiev/

Лъчезар Бояджиев често подписва имейлите си с "Лъ". Той е сред творците, поставили основите на българското съвременно изкуство. Днес той е не само активен художник и куратор с вечно любопитство към новото, но често с работата си обединява различни поколения артисти на едно място. Хуморът и ироничният поглед към света са неделима част от работата му.

По-рано тази година той представи каталога си "Ремонт в света на образите. 1991 - 2019". До 30 октомври в рамките на международното биенале "Манифеста 14" в Прищина продължава "Self-splaining (Триумф на емпатията)" - груповата изложба на представителна част от най-дейните в момента български съвременни артисти. Българското участие е резултат на двегодишна работа на Лъчезар Бояджиев и Калин Серапионов от Института за съвременно изкуство. Междувременно до 6 ноември е отворена изложбата The Influencing Machine в центъра за съвременно изкуство Ujazdowski Castle във Варшава, в която участва и Бояджиев.

Заедно с пловдивската галерия Sarieva Лъчезар Бояджиев започна поредицата от събития "Кристо за начинаещи", с идеята да създаде дебат около работата на Кристо и Жан-Клод (с които Бояджиев се запознава през 80-те, когато живее в САЩ) и да изследва как като цяло градската среда у нас кореспондира с изкуството. Предстои изложба и дискусия в artnewscafe (9 септември), артистичен проект на Бояджиев в публичното пространство (10-11 септември), модерен разговор с участието на художника и различни експерти (27 октомври), представяне на проекта и архива на Бояджиев и Веселина Сариева в София (30 ноември).

Като какъв човек се определяте?

Сговорчив в рамките на поносимото. Не нападам първи. Прощавам, понякога, но помня мно-о-ого дълго. Нямам респект към срокове. Не умея нито да давам, нито да получавам заповеди. Не понасям нито глупостта, нито да бъда контролиран. You only get one chance with him.

Нещото, в което вярвате абсолютно?

Изкуството, семейството, приятелите, въображението. Общността - в града, в изкуството, в живота, на село.

Любимият ви момент от гения?

7.07 AM.

Най-голямото предизвикателство във вашата работа?

Да усетя кога да се спра - с една идея, с един формат или разказ; с една метафора, изобретение, подход. С някой човек... ето това е особено трудна работа!

Кое е най-голямото ви постижение?

Двата гола, които вкарах на 11 Б клас по време на шампионата по футбол в 19-от ЕСПУ през пролетта на 1975 г., кратко време преди да вляза в НХА на 17 години без връзки. После успех да устискам без ретроспектива до 60-годишна възраст. Ах, да - изхвърлих цигарите от живота си през януари

Как си почивате?

Шофирам. Ходя безцелно из града. Кося ливадата, цепа гърва за зимата на село. Мотая се из супермагазините за инструменти и материали... Или из супермузеите за изкуство. Дондуркам си внука - Мини Лъ.

Какво ви зарежда?

Големите градове в живота ми и малкото село наред Балкана. В София например ми е ужасно тясно и душно.

Какво ви разсмива?

Смешното.

Какво ви натъжава?

Човешката злоба и глупост.

Какво ви вбесява?

Несправедливостта; невъзможността да се чуваме.

Личност, на която се възхищавате?

Много са... Христо и Жан-Клод, Стинг, Мик Джагър, Джаспър Джонс, Алис Нийл, Луис Буржоа, Дейвид Хокни, Били Айлиш гори.

Кое свое качество харесвате най-много?

Фатализъм, стоицизъм, висок праг на толеранс към физическа болка или болест.

А кое никак не харесвате и бихте искали да промените?

Липсата на умение да оценя онези суперделикатни и наситени с енергия моменти в човешките отношения, когато нещата или се, или не се случват. А после когато се "усетя", обикновено е късно, понякога 5 - 10 години по-късно

Каква суперсила бихте искали да притежавате?

Да занулявам травмите - и индивидуални, и колективни. От всякакъв вид.

Последният подарък, който направихте/получихте?

Книга/книга.

Израз или гума, която употребявате прекомерно?

Native Resolution.

Къде бихте искали да живеете?

Санта Фе, Ню Мексико в САЩ или там някъде. Може би в Италия - Умбрия, Тоскана. Сингапур.

Коя е последната книга, която прочетохте?

Надявам се да не е последната Mark Mazower - Salonica. City of Ghosts (Christians, Muslims and Jews 1430 - 1950).

Най-интересното място, на което сте били?

Лос Аламос в САЩ, Йерусалим, Блекпул във Великобритания, Панмунджом в Южна Корея.

Мото или цитат, близък до философията ви за живота?

Смирение и търпение, докато е възможно. После - набиване на канчета.

БНР РАДИО ПЛОВДИВ

EN DE RU FR ES SR

Новини От деня Култура Спорт и шоу Събития Реклама Звукозапис Слушай

Веселина Пеева - Радио Пловдив

Радио Пловдив

Култура

Споделете

Размер на шрифта

Българско национално радио © 2023 Всички права са запазени

Лъчезар Бояджиев представя „Кристо за начинаещи“ в Sarieva

публикувано на 05.08.22 в 08:25 | Автор: Веселина Пеева - Радио Пловдив

00:00 / 09:53

Интервю на Веселина Пеева с Лъчезар Бояджиев

Лъчезар Бояджиев представя „Кристо за начинаещи“ в Sarieva, БНР, Радио Пловдив, 5.08.2022
<https://bnr.bg/plovdiv/post/101686600/lachezar-boadjiev-prestva-kristo-za-nachinaeshti-v-galeria-sarieva>

Начало | Предавания | Култура.БГ | Каталогът „Ремонт в света на образите. 1991-2019“ на Лъчезар Бояджиев | Каталогът „Ремонт в света...

Каталогът „Ремонт в света на образите. 1991-2019“ на Лъчезар Бояджиев

Предаване: [Култура.БГ](#), 13.06.2022

Споделете с приятели: [f](#) [t](#)

В ПРЕДАВАНЕТО

ЧАСТИ ОТ ПРЕДАВАНЕТО

ВСИЧКИ БРОЕВЕ

ПОСЛЕДНИ БРОЕВЕ

Филмите в лятната програма на БНТ
11:00, 15.07.2022

Световният фотограф Алексей Титаренко с изложба на деветия фестивал "Фотофабрика"
11:00, 14.07.2022

104 години от рождението на Ингмар Бергман
11:00, 13.07.2022

"Акварел" на Иван Гранитски и Ивайло Мирчев
11:00, 12.07.2022

Започнаха снимките на новия филм на БНТ "Войната на буквите"
11:00, 11.07.2022

120 години от рождението на Светослав Минков
11:00, 08.07.2022

Мартин Пантелеев открива църногорския събор "В

Каталогът „Ремонт в света на образите. 1991-2019“ на Лъчезар Бояджиев, БНТ, Култура.БГ, 13.06.2022
<https://www.bta.bg/bg/news/bulgaria/282462-kogato-remontiram-obrazite-az-se-opitvam-da-gi-ochovecha-kazva-hudozhnikat-lac>

БЪЛГАРСКА ТЕЛЕГРАФНА АГЕНЦИЯ

 ВАШАТА БТА
ВХОД
 Наната промяна

Търсете ключова дума или израз

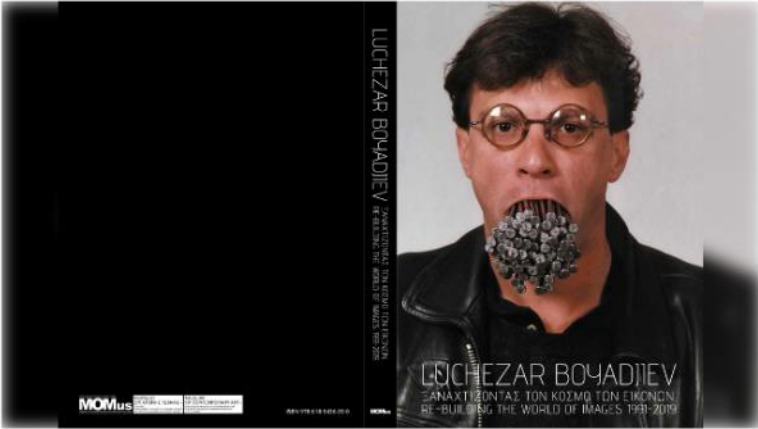
[Подробно търсене](#)

Начало > България

Когато ремонтирам образите, аз се опитвам да ги очовеча, казва художникът Лъчезар Бояджиев

БЕРГАНА НИКОЛОВА

СОФИЯ, 15.06.2022 15:06 (БТА)

„Аз като художник, когато казвам, че ремонтирам образите, имам предвид, че се опитвам да ги очовеча. Опитвам се да ги надаря с някакви нови значения, които са валидни за мен самия като автор, може би за моето семейство и приятели. И надявам се и за другите хора и в България, и по света.“ Това каза пред БТА художникът Лъчезар Бояджиев в навечерието на представянето на каталога му „Ремонт в света на образите (1991-2019)“.

Премиерата ще се състои тази вечер в Националната художествена галерия. Освен художника, в събитието ще участват водещият Димитър Стоянович, кураторите на някои от изложбите в каталога изложби – Десислава Димова, Мария Василева, Ярослава Бубнова и художникът Мартин Пенев.

ВОДЕЩИ НОВИНИ

02.08.2022 17:38 БЪЛГАРИЯ
Димитър Иванов-Капитана е най-добрият български стенъп комедиант

02.08.2022 17:34 БЪЛГАРИЯ
Обжалват новата цена на водата в Силистра

02.08.2022 17:11 БЪЛГАРИЯ
През изминалия ден общо 34 души са заловени да шофират под въздействието на алкохол и наркотици

02.08.2022 17:07 БЪЛГАРИЯ
Израелската певица Дафна Леви: За мен джазът е нещо като тiao – път, който създаваме в движение

ПРОГНОЗА ЗА ВРЕМЕТО 02.08.2022

	УТРЕ	04.08.2022
 СОФИЯ 14 °C 26 °C	 15 °C 28 °C	 15 °C 29 °C
 ПЛОВДИВ 20 °C 32 °C	 21 °C 32 °C	 20 °C 33 °C

СПОДЕЛЕТЕ

Когато ремонтирам образите, аз се опитвам да ги очовеча, казва художникът Лъчезар Бояджиев, БТА, 15 юни 2022

<https://www.bta.bg/bg/news/bulgaria/282462-kogato-remontiram-obrazite-az-se-opitvam-da-gi-ochovecha-kazva-hudozhnikat-lac>

„Аз като художник, когато казвам, че ремонтирам образите, имам предвид, че се опитвам да ги очовеча. Опитвам се да ги надаря с някакви нови значения, които са валидни за мен самия като автор, може би за моето семейство и приятели. И надявам се и за другите хора и в България, и по света.“ Това каза пред БТА художникът Лъчезар Бояджиев в навечерието на представянето на каталога му „Ремонт в света на образите (1991–2019)“.

Премиерата ще се състои тази вечер в Националната художествена галерия. Освен художника, в събитието ще участват водещият Димитър Стоянович, кураторите на някои от показаните в каталога изложби – Десислава Димова, Мария Василева, Ярослава Бубнова и художникът Мартин Пенев.

„Ремонт в света на образите“ е продължение на едноименната изложба на Бояджиев в MOMus – Музея за съвременно изкуство в Солун. Пред БТА художникът поясни, че изданието не предполага единствено наслаждаване на показаните в него произведения. „Това е инструмент за мислене. В този смисъл е книга за четене и мислене“, допълва той.

Г-н Бояджиев, как се роди идеята за създаването на каталога „Ремонт в света на образите (1991–2019)“ и какво ще видим в него?

– Обикновено каталози художниците правят тогава когато имат някаква годишнина. Или тогава, когато има конкретна изложба. При мен нещата някак си се сляха, но от друга страна изтекоха леко във времето. През 2018 г. аз имах ретроспективна изложба в Софийска градска художествена галерия, за която получих наградата на София за ярки постижения в областта на културата в категорията „Визуално – пластични изкуства“. През 2020 г., точно преди две години, изложбата бе открита в доста по-голям вид в MOMus – Музея за съвременно изкуство в Солун. Това беше в един промеждутък на две поредни вълни на КОВИД-19 от края на юни до края на октомври. Каталогът покрива от една страна ретроспективните аспекти, но от друга страна е посветена на конкретна изложба в Солун. Отново поради КОВИД-19 работата по каталога се забави доста време. Той в края на краищата беше отпечатан преди три-четири месеца в Солун и съвсем наскоро получих първите бройки, които ще споделя с публиката днес и в неделя в Пловдив.

Аз специално заявих себе си публично като художник в края на 1990-а, началото на 1991 г. И творбите, които са включени в каталога, са досега. Там говорим за период до 2019 г., но най-новите неща, които са включени в каталога, ги правих по време на първата карантина през месец май 2020 г. Те са включени в изложбата, включени са в каталога, но решихме да търсим известна симетрия в заглавието.

Как се спряхте на това заглавие – „Ремонт в света на образите“, както за изложбата в Солун, така и за каталога?

– Тези заглавия обикновено са в резултат на някакъв вид договаряне, разговори и обсъждане между кураторите на изложбата, домакина – тоест музейната институция, и художника. Спряхме се на това заглавие на изложбата в Солун, защото бидейки по-обхватна тя представя това, с което се занимавам от 30 години почти. И всъщност най-първите ми работи се занимават със знаковата среда, с визуалната среда, с визуалната култура.

Тези образи, които са в медийната среда, в публичната сфера, в общественото пространство – те са някак си общи притежания. Всеки един от нас – независимо дали художник или гражданин, ги трябва от своя гледна точка. Аз като художник, когато казвам ремонт, се има предвид, че се опитвам да ги очовеча. Опитвам се да ги надаря с някакви нови значения, които са валидни за мен самия като автор, може би за моето семейство и приятели. И надявам се и за другите хора и в България, и по света, които не само разпознават от една страна общото място – знака, който е валиден за всички нас, и от друга страна – авторската намеса, която трансформира, ремонтира и го пригажда към днешния ден и към човешката нова ситуация. Сега подготвих някои стари работи за презентацията днес в Двореца на Националната художествена галерия, които не са включени в каталога по една или друга причина. Творби, които са били много важни в началото на 90-те години, сега изведнъж се оказва – две години след изложбата – че отново стават актуални. Преди две години не ми изглеждаха толкова актуални.

Този вид проекти предполагат равностойност. Вие успяхте ли да направите такава за себе си и за това как работата Ви се променя от личния натрупан опит, но и от изменящите се обстоятелства в обществото ни като цяло?

Когато ремонтирам образите, аз се опитвам да ги очовеча, казва художникът Лъчезар Бояджиев, БТА, 15 юни 2022

<https://www.bta.bg/bg/news/bulgaria/282462-kogato-remontiram-obrazite-az-se-opitvam-da-gi-ochovecha-kazva-hudozhnikat-lac>

Този вид проекти предполагат равносметка. Вие успяхте ли да направите такава за себе си и за това как работата Ви се променя от личния натрупан опит, но и от изменящите се обстоятелства в обществото ни като цяло?

- При мен тези две неща винаги са били преплетени. Аз съм учил изкуствознание в Националната художествена академия. През 80-те години пишех и почти нищо не показвах публично, поне не в България. И всъщност обявих себе си като художник в края на 90-та, началото на 91-а година. Така че първите ми работи някак си са мост във времето непосредствено преди 10 ноември 1989 г. и времето непосредствено след 10 ноември 1989 г. След това, ако забързаме лентата напред с 30 години, стигаме до периода на КОВИД-19, самото мое тежко заболяване от него, раждането на мой внук и т.н. Така че тези неща са преплетени. Около коронавируса - преди и след пандемията - се пада времето, в което този каталог и тези изложби, които визуира той, са правени. Тоест, равносметката се получава без аз дори да го искам. Разбира се, бих искал да направя равносметка в по-спокойна среда в света и по-спокойни обстоятелства, но така се случи, че има някаква такава цикличност в моя живот и в работата ми. Винаги равносметката се получава, когато се случват някакви драстични обстоятелства в света.

Доколко е важно, според Вас, един художник да отразява чрез творчеството си това, което се случва в страната и по света, и необходимо ли е да заявява и публично, извън изкуството, позициите си?

- Някои хора казват, че политическото е всичко това, което е лично. Всеки художник няма как да не бъде и гражданин. Как точно ще се постави балансът между политическото действие активизъм от една страна и изкуството от друга – това всеки го решава сам за себе си. Аз не считам, че изкуството може автоматично да промени света. Но бавно малко по малко може да промени мисленето. Може да промени общности от хора. Може да създаде мостове между хора и общности от хора. И в този смисъл е много важна част от социалния живот – изкуството, изложбите, книгите, изявите в публичната среда. Всеки решава тези неща сам за себе си. Аз не считам, че дължа нещо на света, нито считам, че светът ми дължи нещо като художник. Аз виждам себе си като част от гражданската среда. Аз се изразявам, имам какво да кажа на другите хора в тази страна и по света посредством средствата, които са ми познати, които обичам да използвам. Това са визуалните образи, материалите на изкуството, цвета, композицията, дигиталната среда, ако щете.

Разкажете ни повече за премиерата на „Ремонт в света на образите“ и в Пловдив.

- Това ще случи в неделя, на 19 юни, от 19 ч. в „Арт Нюз кафе“ в контекста на фестивала „Пловдив чете“. Това ще бъде едно от последните събития, които се случват, в „Пловдив чете“ и може би ще бъде в някакъв смисъл не литературен, а по-скоро визуално-литературен повод да се срещнат хората. Тази книга – тя не е луксозен албум за художник от типа на Майстора, да кажем, или Иван Милев. Тя е нещо, което трябва да се чете и гледа, а не просто да се наслаждава човек на красивите репродукции. Това е инструмент за мислене. В този смисъл е книга за четене и мислене.

Лъчезар Бояджиев е роден през 1957 г. Завършил е Националната художествена академия в София през 1980 г. Сред индивидуалните му изложби са "Уютни дистопии", "Лъчезар Бояджиев. Sic transit media mundi / Настоящото е прекалено късо и доста тясно", "Места на мъдростта", "Не съм библиотечен художник" и др.

/ХТ/

Когато ремонтирам образите, аз се опитвам да ги очовеча, казва художникът Лъчезар Бояджиев, БТА, 15 юни 2022

<https://www.bta.bg/bg/news/bulgaria/282462-kogato-remontiram-obrazite-az-se-opitvam-da-gi-ochovecha-kazva-hudozhnikat-lac>

Лъчезар Бояджиев, който свързва изкуството и политиката

Лъчезар Бояджиев

Лъчезар Бояджиев, който свързва изкуството и политиката, Ивайло Везенков.
Свободна Европа, 27 април 2021

<https://www.svobodnaevropa.bg/a/31225730.html?fbclid=IwAR00NtmuqPwVfvYBk38c-HkGhpLG8xngCuSsl5O02SV3rN7yNBLyD7A2h88>

В продължение на 5 месеца 14 художници и куратори творят, обсъждат идеи и обменят опит. Резултатът се нарича Pleasure & Pressure - вестник, арт публикация и изложба, събрани в едно. Това са текстове, отпечатани на хартия, но се четат в галерия.

Страниците са изложени в "Гьоте-институт" в София, а малко преди откриването кураторът Лъчезар Бояджиев разказва пред Свободна Европа, че вестникът е резултат от уъркшопа "Изкуство и политика" - част от програмата на "Гьоте-институт" по случай 100-годишнината от рождението на Йозеф Бойс - един от най-известните германски художници от втората половина на 20 век.

По-късно вестникът ще се обсъжда в Пловдив, Велико Търново, Русе и Варна.

В Pleasure & Pressure има страници, свързани с цензурата в изкуството по време на комунизма, както и публикации за политиките, свързани с малцинствата, гражданското действие на улиците по време на протести.

Има дори и колонка със съвети за визия и поведение по време на демонстрация.

"Например как една млада жена трябва да се подготви, отивайки на протест, с какви гримове да бъде и какво да носи със себе си, така че да може да се приведе в нормален вид, ако бъде арестувана. Могат да се публикуват обяви, с които да събират средства за каузи - за мигранти, подкрепа на различни маргинализирани общности", казва Бояджиев.

Самият той участва и в много изложби по целия свят. По думите на австрийския куратор Валтер Зайда, цитиран от сайта "Въпреки", „Лъчезар Бояджиев принадлежи към онова първо поколение художници, които полагат основите на съвременната художествена сцена в България“.

Роден е през 1957 г. в София. През 1980 г. завършва Художествената академия в столицата. Неговите творби от 90-те години на миналия век се въртят около религиозните символи и вярвания, които художникът деконструира в различни инсталации.

През 2018 г. ретроспективната му изложба в Софийска градска художествена галерия „Sic Transit Media Mundi - настоящето е прекалено късо и доста тясно“ спечели наградата на София. В разширен вид през миналата година същата изложба можеше да бъде видяна в Музея за съвременно изкуство в Солун.

Лъчезар Бояджиев, който свързва изкуството и политиката, Ивайло Везенков.
Свободна Европа, 27 април 2021

<https://www.svobodnaevropa.bg/a/31225730.html?fbclid=IwAR00NtmuqPwVfvYBk38c-HkGhplG8xngCuSsl5002SV3rN7yNBlyD7A2h88>

ВИЖ!

АКЦЕНТИ
ЛИТЕРАТУРАХОРА
ARTIST CORNER

ТЕМА

ПРОСТРАНСТВА
ПОСОКИРЕВИЮ
ЗА ДЕЦА

ХОРА В КАДЪР КЪМ РУБРИКА

ГРАДСКИ ДИСТОПИИ С ЛЪЧЕЗАР БОЯДЖИЕВ

09.03.2018 Г.

фотограф: Marco Giugliarelli for the Civitella Ranieri Foundation, 2017

Лъчезар Бояджиев е един от най-влиятелните съвременни художници в България и участник в редица групови артпроекти, кураторски инициативи, дискусии, теоретични школи и образователни курсове. Въпреки че рядко прави самостоятелни изложби и твори основно извън страната, и през март, както през февруари, ще имаме щастието да чуваме името му доста често, защото ни очакват две негови изложби: ретроспектива в "Градска художествена галерия" в София (до 11 март) и първата му самостоятелна изложба „Уютни дистопии“ в галерия Sariev Contemporary, Пловдив (до 24 март).

РЕКЛАМА

RAY GELATO & THE GIANTS
12 МАРТ & 13 МАРТ
ДЖАЗ, СУИНГ И ДЖАЙВ ЩЕ ПУЛСИРАТ В
SOFIA LIVE CLUB

Със спонсорство участие на Девиз клуб "Loudplay" България
Bulgaria Events.bg

ОТ РУБРИКАТА

НАЙ-ЧЕТЕНИ

НИТО ВЪЛК - НИТО
КУЧЕ

Градски дистопии с Лъчезар Бояджиев, интервю.

ВИЖ!, 9 Март 2018

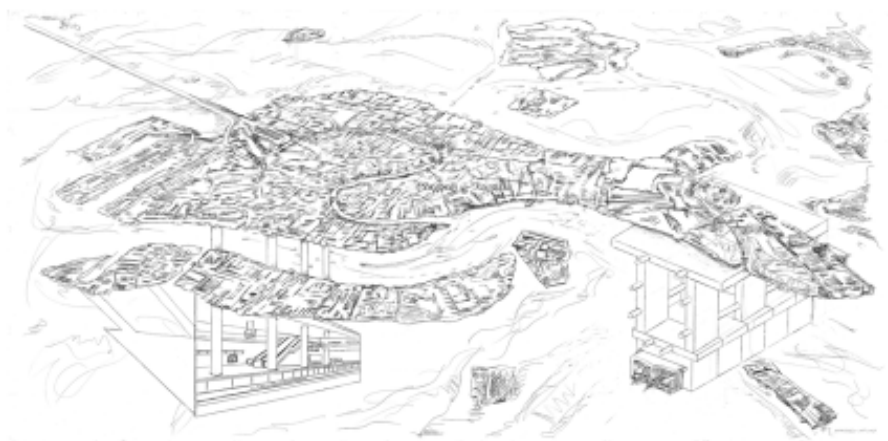
<https://vijmag.bg/people/%D0%BA%D0%B0%D0%B4%D1%8A%D1%80/gradski-distopii-lachezar-boyadzhiev>

Защо темата за градовете и териториите е важна за Вас?

Защото всичко, което се случва между изкуството и публиката, се случва най-вече в градовете. Териториите ме интересуват дотолкова, доколкото са мислени като понятия – като един вид културен терен, на който се застъпват или припокриват претенциите на разнообразни идентичности и човешки общности – история, език, култура, обичаи и т.н. Това застъпване на взаимни претенции и „искове“ за монопол – да кажем върху името на някаква територия, са както източник на конфликт, така и потенциал за разбирателство. В това има нещо много интересно.

Каква е ролята на художника в изграждането на облика на публичните пространства?

Би могла да бъде далеч по-голяма. В България ролята на художника, и въобще на експерта в полето на културата, е сведена до минимум; експертите въобще като че ли само се пречат в нозете на популизма... Рядко слушат художниците, а онези които успяват да се намесят в публичното пространство са по-често автори на сувенирни паметници или гробищни по вид блокове камък, с които като че ли се отбива номера по белязване на места на паметта. Тези вече са прекалено очевидни, особено в София, рядко са законно поставени и в голямата си част са удивително подтискащи и грозни. Така че – остава полето на временните намеси на съвременното изкуство в публичното пространство, за които намеси обаче е трудно да се постигне разрешение от отговорните градски власти. Мисля си, че малко повече доверие към художниците на временни арт изяви в града ще е само от полза при преосмисляне на употребата на публичното пространство – не само за реклама, или мъртъв камък и бронз, но и за весели, смислени изяви, които се появяват и изчезват като подемат дебат или просто стават повод за радост и веселие.

Лъчезар Бояджиев, „На Венеция ѝ трябва метро!“, 2007-2018

Градски дистопии с Лъчезар Бояджиев, интервю.

ВИЖИ, 9 Март 2018

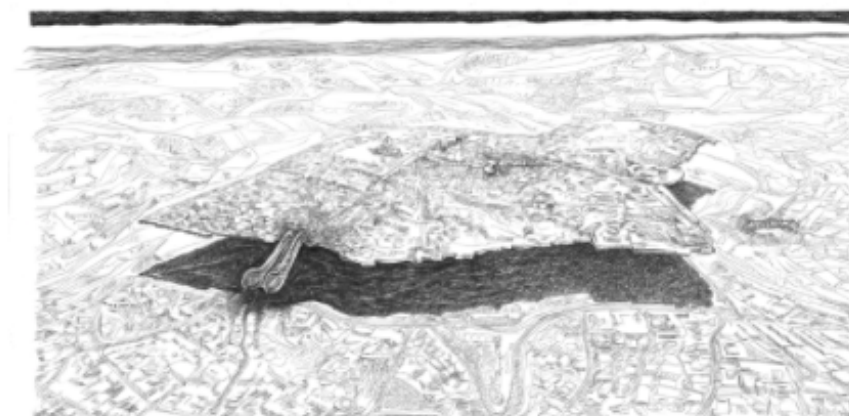
<https://vijmag.bg/people/%D0%BA%D0%B0%D0%B4%D1%8A%D1%80/gradski-distopii-lachezar-boyadzhiev>

Какво им трябва на съвременните градове, за да станат по-уютно място за обитаване?

На разните градове им трябва разни неща. Няма общи рецепти за решаването на конкретни проблеми. Но може би на всеки град му трябва доза мъдрост и непременно желание и условия, щото гражданите да участват в предоговарянето на условията на живот в градовете. Като че ли точно убеждението, че не само живееш в даден град, но и имаш думата в определянето на живота в града, създава усещането за уют. В моята практика „предложенията“ към разни градове за въвеждане на уют на конкретното място имат утоличен характер. Целта е да се преобърне посоката на мисленето, да се предложи нещо визионерско дори и да не е реализуемо веднага – например, метро във Венеция, чийто „тръби“ да стъпят на дъното на лагуната и да станат основа на подлори, стълбове, шахти и т.н. инженерни съоръжения, които буквално да „подпрат“ града, за да не потъне. Тогава, казвам аз, когато сме уверени, че Венеция не потъва повече, ще вземем да натиснем още по-решително българското правителство да се ангажира с наш павилион на Биеналето във Венеция – и за архитектура, и за визуални изкуства. А то както сега са нещата, се създава впечатлението, че нашето правителство не прави павилион, защото Венеция и така си потъва, та защо да се хабиме...? Звучи като че ли е мъдро правителство, нали?

Кои са градските митове, с които се сблъскваме най-често?

Че няма пари; че няма начин; че градовете умират от пренаселване или замърсяване; че автомобилите и паркингите са неизбежно зло; че тротоарите никога не могат да станат удобни в цяла София, например; че трябва да има небостъргачи за стане града модерен; че Витоша е високо, а решението на проблемите с достъпа до този национален парк е далеко... и много други. За всичко има решение стига да има повече кураж и по-малко алчност, както и съюз на добра воля между администрация и граждани против злоупотребите с публичните ресурси на града – пространството е един от важните публични ресурси, той не трябва да се разпилява.

Лъчезар Бояджиев, „На Йерусалим му трябва да се рее в небесата!“, 2008-2018

Градски дистопии с Лъчезар Бояджиев, интервю.

ВИЖ!, 9 Март 2018

<https://vijmag.bg/people/%D0%BA%D0%B0%D0%B4%D1%8A%D1%80/gradski-distopii-lachezar-boyadzhiev>

Споделете ни най-смелите си идеи за трансформация на градските пространства?

Те винаги са смесица между утопия и дистопия, като взаимно коригиращи се визии за бъдещето. Трудно е да се визуализират тези идеи, но на думи звучат горе-долу така:

- На София ѝ трябва да помъдрее – още и още;
  - На Пловдив му трябва селфи – да се съизмери с всеки свой гражданин и обратно;
  - На Ню Йорк му трябва постеля – за да поспи;
  - На Москва ѝ трябва да поотрасне – това беше най-провинциалния от всички космополитни мегаполиси... вече не е така;
  - На Рим му трябва да забрави туй-онуй;
  - На Сингапур му трябва да се клонира или поне да си има колония - това е така успешен модел, че Лондон трябва да си вземе поука;
  - На Лондон му трябва да е като Сингапур – поне малко;
  - На Истанбул не му трябва Босфора – Европа и Азия трябва да се съединят в този град съвсем реално...;
  - На Париж му трябва още поне 2 Айфелови кули – по-малки;
  - На Йерусалим му трябва да се удвои – по вертикалата, като „горният“ – сакралният град, се рее в небесата;
  - На Венеция ѝ трябва метро – по очевидни причини;
  - На Касел му трябва летище – за да може всички, които ходят на Документа всеки пет години да спестят от замърсяване на околната среда поне от влакове и автомобили (не че самолетите не вредят...);
  - На Сеул му трябва да се поспре за малко;
  - На Берлин му трябва да се стегне, а на Виена ѝ трябва да се усмихне.
- И така нататък...

Лъчезар Бояджиев, „На Париж му трябва рестарт!“, 2004-2018

Градски дистопии с Лъчезар Бояджиев, интервю.

ВИЖ! 9 Март 2018

<https://vijmag.bg/people/%D0%BA%D0%B0%D0%B4%D1%8A%D1%80/gradski-distopii-lachezar-boyadzhiev>

Могат ли те да се превърнат в реални проекти? Какво е необходимо за това?

Могат. Нужно е първо убедителна визуална идея и образ върху хартия, които да направят визията за промяна видима, ясна и разпознаваема като цел. От всеки гражданин – нормален избирател или политик. Останалото е инженерно-проектантска дейност, материали и инструменти, инвестиция и воля за промяна, която като че ли е най-дефицитния компонент, без който обаче не може.

Изкуството може ли да бъде генератор на промяна в територии на конфликт?

Тук няма място за подробни примери, но в миналото – например, конфликта в бивша Югославия, или днес в Украйна; дори и по отношение на войната в Близкия Изток, но от дистанция, художници и куратори, институции и публики правят много щото конфликтите да станат по-видими, по-човешки близки и така – по-преодолими. Или проблема с миграцията в Европа – има много проекти, които се занимават с това – едни, за да ни алармират, други, за да предложат реална помощ за хората, които са „на път“, трети – за да предложат осмисляне в далечна перспектива. Но изкуството се нуждае от мир за да бъде ефикасно, с което не се различава от живота.

Лъчезар Бояджиев, "Нов-открит флаг за липсваща страна", 2018

Градски дистопии с Лъчезар Бояджиев, интервю.

ВИЖ!, 9 Март 2018

<https://vijmag.bg/people/%D0%BA%D0%B0%D0%B4%D1%8A%D1%80/gradski-distopii-lachezar-boyadzhiev>

Изложбата Ви гостува в Пловдив. Какъв би бил Вашият проект за този град?

В разгърнат вид този проект вече беше реалност миналата година по време на Нощта през септември 2017. Като вид интерпретация и работа с натрупания материал от проекта „Алтернативна карта на Пловдив“ на Фондация „Отворени изкуства“, направих нещо като 3D карта на Пловдив във временното пространство на бившия Детмаг „Снежанка“. Използвах гигантски „карти“ на града въз основа на образи от Google Earth – общо над 200 кв м образ, печатан върху винил, за да се получи тотална среда – зрителят влизаше в картата с реалното си тяло и ръст, навризайки в тази „карта“ като че ли навлизаше в града. На едно само място, така подбрано, че да е на фона на центъра на Пловдив, направих пункт за селфита – така че човек да може да се „съизмери“ визуално с целия град, някак си... Пловдив е така разнообразен като квартали и общности, че може би му трябва този вид съизмеряване един-на-един между човек и град, нещо за което жанрът на селфито дава добър пример и възможности – щракаш и публикуваш веднага.

Кои са „уютните дистопии“?

Тези, за които съм намерил някакъв вид прост, но ефикасен визуален пример-предложение за решаване на проблем. Уют в плана на урбанистиката и поне за мен, не е усложнение или някакъв вид дребно-буржоазна мечта за ковьорче, телевизор и мъркащо коте. Уют, това значи, че си се справил с дребнавите проблеми в един град и си видял път за развитие отвъд трудностите, отвъд политическите дразги, отвъд злобата на деня.

фотограф: Marco Giugliarelli for the Civitella Ranieri Foundation, 2017

Градски дистопии с Лъчезар Бояджиев, интервю.

ВИЖ!, 9 Март 2018

<https://vijmag.bg/people/%D0%BA%D0%B0%D0%B4%D1%8A%D1%80/gradski-distopii-lachezar-boyadzhiev>

Как би изглеждал Вашият град на мечтите?

Някаква комбинация между Витоша, Манхатън, Бевърли Хилс, летището Чанги в Сингапур, Ил де ла Сите и Ил Сен Луи, Замоскворечието, там където е Третяковската галерия, и задължително Джумаята.

Има ли град, който вече е реализирал някоя Ваша мечта?

Амиии... Имам една дигитална графика от 2001 г., която изобразява картата на Виена като че ли видяна през силно замъгленото стъкло на душ-кабина... И там имам текст, който гласи – „Всеки път когато взимам душ, в съзнанието ми се мържелее Виена“. ("Every time I take a shower I can see Vienna in my mind!")

LB_Vienna_Glass_2001

Ретроспективата на Лъчезар Бояджиев ще бъде в "Градска художествена галерия", София до 11 март.

Самостоятелната му изложба „Уютни дистопии“ - в галерия Sariev Contemporary, Пловдив до 24 март.

Градски дистопии с Лъчезар Бояджиев, интервю.

ВИЖ!, 9 Март 2018

<https://vijmag.bg/people/%D0%BA%D0%B0%D0%B4%D1%8A%D1%80/gradski-distopii-lachezar-boyadzhiev>

Лъчезар Бояджиев е роден през 1957 г. и е завършил Националната художествена академия в София през 1980 г. Един от най-влиятелните съвременни български художници и от първите съвременни артисти в страната. Работи в различни направления: инсталация, фотография, рисунка, обект, текст, видео, перформативни лекции. Бояджиев е съосновател на Института за съвременно изкуство в София.

Какво ни обединява и какво ни разделя като общество е една от темите, които вълнуват Лъчезар Бояджиев вече 30 години. Можем да видим различните проявления на проблема в две изложби на съвременния художник, един от първите в страната с ясно отправен поглед към новите форми - **ретроспективата Sic Transit Media Mundi ("Настоящето е прекалено късо и доста тясно")** в Софийска градска художествена галерия и концептуалната изложба "Уютни дистопии" в Sariev Contemporary в Пловдив.

Има два начина да усетите ретроспективната му изложба истински - да я разглеждате сами в продължение на час и да откриете тематичните връзки или да отидете на някой от туровете с автора, на които

той подробно и с чувство за хумор обяснява за работата си. За разлика от повечето си колеги Лъчезар Бояджиев няма нищо против да повдигне завесата пред идеите си. До голяма степен разказът е част от преживяването на творбите и не пречи да си създадете собствена интерпретация.

Лъчезар Бояджиев is present, статия. Автор: Светослав Тодоров

Капитал Light, 22 февруари 2018

https://www.capital.bg/light/lica/2018/02/22/3133698_luchezar_boiadjiev_is_present/

Автопортрети от различни години, част от ретроспективата в СГХГ.
Автор: Цветелина Белутова

Смаляване

Изложбата му в Пловдив "Уютни дистопии", където показва творби, създавани между 2004 - 2018 г., е свързана по-директно с тази тема.

Лъчезар Бояджиев is present, статия. Автор: Светослав Тодоров
Капитал Light, 22 февруари 2018

https://www.capital.bg/light/lica/2018/02/22/3133698_luchezar_boiadjiev_is_present/

"Утопията е визия за бъдещето, в което най-желаните сценарии за човечеството са се сбъднали, дистопията е обратното - но като че ли в реалността има баланс между двете. От дистопична гледна точка ни се показва, че ще става все по-невъзможно за живеене и ще ни се показват все повече средни пръсти оттам, откъдето не очакваме да ги видим. Но това не е защото човекът има среден пръст, а защото е простак."

ИЛЮСТРАЦИЯ

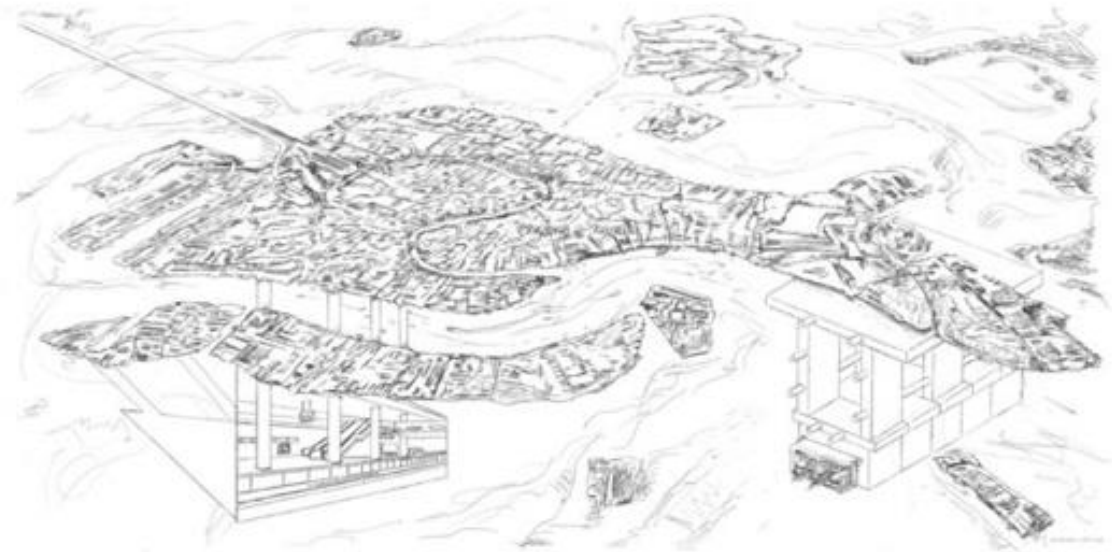
Лъчезар Бояджиев is present, статия. Автор: Светослав Тодоров
Капитал Light, 22 февруари 2018
https://www.capital.bg/light/lica/2018/02/22/3133698_luchezar_boiadjev_is_present/

Работите са посветени на различни идеи, които биха направили определени градове по-ефективни за гражданите си – Бояджиев предлага втора Айфелова кула на Париж, разсъждава защо тълпите във Венеция ще се разсеят с построяването на метро и защо на София ѝ е нужна повече мъдрост. "Проблемите ни не са много различни от тези на хората по целия свят. Абсолютизирането на национализма означава да се отдръпнеш, да потънеш в утопични илюзии. Всеки има семейство и традиции, които е готов да защитава."

Говорим малко след като Истанбулската конвенция беше отхвърлена след система дезинформация и малко преди провеждането на националистическия "Луковмарш". Той вижда позитивното в самото съществуване на дебатите, тъй като те означават, че по определен проблем все пак се мисли. Съотнася ситуацията и към нееднозначно приеманото построяване на Бронзовата кула на мястото на бившия Мавзолей от живеещия в Австрия български съвременен артист Пламен Деянофф – ако не друго, то поне съвременното изкуство най-сетне ще влезе в публичното пространство на София и ще бъде тема на разговор.

"Реалността ни през последните 20-30 години се състои от кръпки. До такава степен сме свикнали да живеем така, че не ни прави впечатление. Има един писател на име Йордан Йовков и един разказ "Серафим" - България е като главния герой, който винаги ходи с едно палто, кърпено навсякъде и загубило оригиналния си цвят. От друга страна, тези кръпки са като разказ – това не прави живота по-лек, но дава малко повече яснота. А и от време на време някои кръпки съшиват нещо по-цяло."

ИЛЮСТРАЦИЯ

"На Венеция й трябва метро!", 2007-2018, рисунка, молив върху хартия, 100 x 200 см. Част от изложбата в Sariev Contemporary.

Смаляване

Ретроспективата Sic Transit Media Mundi е в Софийска градска художествена галерия до 11 март. Новата изложба "Уютни дистопии" е в Sariev Contemporary до 24 март. Лъчезар Бояджиев ще разказва за творчеството си в СГХГ на 24 февруари от 16 ч., 6 март от 17:30 ч. и 11 март от 16 ч.

Лъчезар Бояджиев is present, статия. Автор: Светослав Тодоров
Капитал Light, 22 февруари 2018
https://www.capital.bg/light/lica/2018/02/22/3133698_luchezar_boiadjiev_is_present/

КАПАНА

НОМЕ АФИШ УЛИЦА СЦЕНА ЛИЦА ПОПАРТ КАПАНА LIKES ЗАБРАВЕНИЯТ ГРАД

КАКВО ДА ИЗБЕРЕМ КВАРТАЛ КАПАНА

Лъчезар Бояджиев: „Предоговарянето“ на градовете е необходимост

By Славена Шекерлетова | Фев 16, 2018 | Be the first to comment!

font size | Print | Email

Повече ме интересува какво ще оставим, а не какво сме заварили, колкото и това да звучи някак си „разсеяно“. Трябва да се помни лозунга, перифразирам: „Оставете градовете така, както бихте искали да ги заварите, ако сте следващо поколение“.

Артистът, който смята, че „Художниците все се опитват да въ-образят света, а въпросът е да го при-у-ютят“ - Лъчезар Бояджиев, откри своя първа самостоятелна изложба в Пловдив в галерия SARIEV Contemporary. „Уютни дистопии“ е нова гледна точка на автора по теми, които го вълнуват отдавна – градовете и териториите. Вече имаме опит с концептуалния анализ на градската материя от „Разходки из София с Лъчезар Бояджиев“, организирани от фондация „Отворени изкуства“ през 2016 г. Тази експозиция е нещо като извод от „Разходките...“ – днес на градовете им трябва това, което искат и хората – примиряване с реалността чрез уют, кawaii (kawaii), хуга (huegge)... Да се заложи на релакс, а не на борба; да не се проектира, а да се обзавежда; да се използват методите на частни/лични решения в общи/обществени пространства. Авторът предлага решения на някои проблеми, миксирайки културни кодове, понятийни фетиши, политически клишета и маркетингови митове, живеещи едновременно в съзнанието.“ Това разказва Яра Бубнова, куратор <http://www.sariev-gallery.com/>.

КАПАНА.БГ

ТЪРСИ

АФИШ

March 2020							▶	▶▶
Пон	Вт	Сря	Чет	Пет	Съб	Нед		
						1		
2	3	4	5	6	7	8		
9	10	11	12	13	14	15		
16	17	18	19	20	21	22		
23	24	25	26	27	28	29		
30	31							

НАЙ-ЧЕТЕНИ

НАЙ-КОМЕНТИРАНИ

Аптека Марица - поредната погубена забележителност

Мар 08, 2020

„Запазете спокойствие и се грижете за хавлията

Мар 11, 2020

4 000 деца изучават „Религия - Православие“

Лъчезар Бояджиев: „Предоговарянето“ на градовете е необходимост, интервю.

Капана.bg, 16 февруари 2018

<https://bit.ly/2HKmHpI>

За да научим повече, разговаряхме с автора на „Уютни дистопии“.

Длъжници ли сме на града като уютно място за живот, все пак и хората променят градовете, спрямо нуждите и ритъма на живеене?

Хората и градът живеят в симбиоза... Ако има дългове то те са или взаимни, или разположени във времето. Дълговете към миналото са някак си видими – археологически разкопки, консервация, експонация...

Понякога обаче се стига, особено в последните години, до брутална бутафорност. Именно тогава си казвам, че като граждани (за управници, инвеститори и уж-патриоти не говоря тук) нещо сме сбъркали защото не сме отчели, че имаме дълг най-вече към бъдещето – премахнали сме възможността за естествено развитие като сме позволили то да бъде заместено от стиропорено и пластмасово минало, идентичност и други фейкови атрибути и признаци на фрустрираното настояще.

С една дума – повече ме интересува какво ще оставим, а не какво сме заварили, колкото и това да звучи някак си „разсеяно“. Трябва да се помни лозунга, парфразирам: „Оставете градовете така, както бихте искали да ги заварите, ако сте следващо поколение“. :)

„Предоговарянето“ на градовете повече утопия ли е, някой ден ще стане неотложна необходимост или вече е?

„Предоговарянето“ в моето разбиране засяга условията на употреба на публичното пространство, т.е. съвместният живот в града между разните хора и човешки общности, в отношенията с властта, към околната среда, обсъждането на урбанистиката, такива работи. В един или друг вид, дори и в тоталитарното минало, някакъв вид обсъждане е имало, но в ограничен властови кръг от интереси и съображения... Днес в „предоговарянето“ участват всички, дори и с пасивността си, с това че не гласуват или гласуват някак си инертно, дори и в местните избори. И в никакъв случай не е утопия, поне не в строгия смисъл на думата. Например, проектът на ИСИ-София и ЦАИ-София от 2003-2006 г. със заглавието „Визуален семинар“ <http://ica-sofia.org/bg/arhiv/visual-seminar> в същността си беше вид платформа за предоговаряне – между експерти, граждани, медии, власт. Всъщност – необходимост е, и ако още не е реалност в някои градове, то е само въпрос на време да стане такава.

Кои градове от България могат да намерят своето място в „Уютни дистопии“ и какво би било „разместването“ за Пловдив, например?

София, на която и трябва да помъдрее – още, и още независимо от вече направеното в тази посока особено в последната година с активния публичен дебат за 1300-годишния паметник и за Бронзовата къща; Пловдив, който е така разнообразен в миналото си и в актуалната си картография, че винаги му трябва да си прави „селфи“ – и като цяло, и като индивидуални човеци... Например, миналата есен през септември направих една гигантска инсталация с карта на Пловдив за Нощта – беше в залата на бившия Детмаг „Снежанка“. Цел и смисъл на „упражнението“ беше да се създаде тотална пространствена среда и усещане за конкретен град като фон за правене на „селфи“ с една единствено възможна гледна позиция, която се ползва само от един човек във всеки един момент... Един вид – визуална ситуация на съизмеряване през съвременния жанр на „селфито“ – аз и градът, съвсем буквално казано; Аз и Пловдив – едно към едно. :)

Лъчезар Бояджиев: „Предоговарянето“ на градовете е необходимост, интервю.

Карана.bg, 16 февруари 2018

<https://bit.ly/2HKmHpl>

Къде е най-уютното място за Лъчезар Бояджиев - във въображението или в реалността и какво представлява то?

Най-уютно ми е тогава, когато сънувам, че летя и гледам на града от птичи поглед... Това ми се случва често, особено в моменти на голяма активност и удовлетворение. Но дори и тогава има страх, и то насън, че ще „задера“ с крило или глава някоя жица, кабел, стълб и т.н. Когато излязоха днешните дронове се оказа, че визуалното ми въображение и някакъв тип пространствено, ментално „проектиране“ на сън са съвсем същите, както и когато човек гледа през камерата на един дрон от горе към земята, града и т.н. В този смисъл – отговорът трябва да е – „във въображението“, но пък се оказа, че днес моето въображаемо вече е реалност...

Скоро предстои тур в Пловдив във връзка с първата ви самостоятелна изложба в галерия „Сариев“, какво да очакваме?

Турът ще е в и за изложбата, а не в града. А прелестта на пространството в галерия „Сариев“ е в това, че като застанеш прав в центъра и се завъртиш около оста си вече си направил пълен тур на изложбата. :)

Иска ми се обаче този тур да бъде някак си „на място“, но да засяга въображаеми маршрути и перспективи, мислени далеч извън пространството и на галерията, и на града. Но повече не смея да кажа, за да не разруша усещането за „съспенс“.

Тъй като акцентът досега беше изложбата в галерия „Сариев“ в Пловдив, а „Уютни дистопии“ се организира в контекста на ретроспективната експозиция Sic Transit Media Mundi („Настоящото е прекалено късо и доста тясно“), която беше открита на 14 февруари в СГХГ да кажем няколко думи и за концепцията на това събитие. Когато миналото е далече и системата там е отдавна провалила се, а настоящата не дава достатъчно основания за упование в нея, какъв е нашият правилен ход?

Правилният ход винаги е „Прави каквото трябва, пък да става каквото ще“, дори и тогава, когато човек е ограничен в избора и действията си от обстоятелствата на света и мястото, в което живее. Изложбата ми в СГХГ показва предимно работи невиджани тук - или никога, или след 1990-те години – период в живота на страната, който беше драстичен, хаотичен, дори брутален, и който остави трайни следи в съзнанието на хората – недоверие и към институциите, и един към друг; разпад на социалността, ако си представим, че онова преди 11.1989 г. е било някакъв вид социалност. Заповядайте на някой от туровете, които ще правя в изложбата... И само да кажа, че в една от витрините съм поставил и остатъците от първото си публично показано в България произведение – това беше една авангардна изложба, която се откри в Благоевград на 11-ти ноември 1989 г. Някак си символично, но не и безболезнено за мен – работите ми от тази изложба изчезнаха – откраднати, или унищожени от завистници и до днес не знам... Но има някаква символика в това.

Промяната в градовете и изгубения уют също създават усещане за стесняване на настоящето, оформят осезаемо лисата на простор и въздух, може би и затова все повече хора се обръщат към най-тихите места у нас, в които има особена топлина и уют, дори да са изчезващи - селата, вие имате ли си такова място?

Разбира се... Прегледайте Фейсбук стените на близките ми хора, или поне само моята, ще разберете. Няма тайни :)

Турът в изложбата „Уютни дистопии“ с художника Лъчезар Бояджиев ще се състои на 18 февруари от 14 часа, мястото е галерията на улица „Отец Паисий“, 40, Пловдив

По време на тура ще имате възможността да научите какво е общото между палмите, комфорта и хвърчащите градове, да чуете повече за концепцията, залегнала зад името „Уютни дистопии“, както и да разберете къде се крие вдъхновението зад всяка от творбите в изложбата. И не на последно място може да попитате лично автора какво му трябва на вашия град, съобщават организаторите от Open Arts.

снимка: Night.bg

Лъчезар Бояджиев: „Предоговарянето“ на градовете е необходимост, интервю.

Карана.bg, 16 февруари 2018

<https://bit.ly/2HKmHpl>

Десислава Милева

3327

0

12.02.2018 13:45

УЮТНИ ДИСТОПИИ

Лъчезар Бояджиев, Уютни дистопии; фотография Мария Джелебова

Уютни дистопии, статия. Автор: Десислава Милева

Портал Култура, 12 февруари 2018

<http://kultura.bg/web/%D1%83%D1%8E%D1%82%D0%BD%D0%B8-%D0%B4%D0%B8%D1%81%D1%82%D0%BE%D0%BF%D0%B8%D0%B8/>

„Уютни дистопии“, първата самостоятелна изложба на Лъчезар Бояджиев в галерия *SARIEV Contemporary* в Пловдив, поглежда към една от любимите теми на художника – градът като територия, като лично и споделено пространство, като начин на живот и място на памет.

Вече двадесет години Лъчезар Бояджиев не спира да работи с града. **Туровете** му в рамките на образователната платформа „Въведение в съвременното изкуство“, членството му в експертно-художествения съвет към Столична община, участието му във Визуалния семинар на ИСИ – София, реализацията на художествени проекти, включващи фотографии, графични цикли, инсталации и перформанси в градове по целия свят, са само част от изразите на един разнороден, но постоянен интерес към градското пространство и визуалната култура. Бояджиев споделя, че му е трудно да си представи себе си като *„Ван Гог-тип артист, който страда в провинцията“*, и счита, че *„за съвременния художник е важно да бъде в центъра на „кавгата“, която – твърди той – се случва в градовете. В тях той вижда „едновременно цел и средство, мястото, където отношенията между изкуство и публика се реализират най-скорошно, [...] където всички ефекти и дефекти на съвременния живот се отлагат и са видими навсякъде – от гражданските активности и отношенията с властта, до екологията, демографията, новите технологии, и чак до вътрешния живот на артиста“*. Именно това отношение на художника, прецедено през лични преживявания, професионални наблюдения, въпроси за памет и съвремие, и примесено с типичните за работата му остроумие и ирония, подтикват наблюдаващия „Уютни дистопии“ към серия от визуални и мисловни главоблъсканици с безкраен набор от възможни отговори.

Уютни дистопии, статия. Автор: Десислава Милева

Портал Култура, 12 февруари 2018

<http://kultura.bg/web/%D1%83%D1%8E%D1%82%D0%BD%D0%B8-%D0%B4%D0%B8%D1%81%D1%82%D0%BE%D0%BF%D0%B8%D0%B8/>

Лъчезар Бояджиев, Уютни дистопии, фотография Мария Джалебова

Уютни дистопии, статия. Автор: Десислава Милева

Портал Култура, 12 февруари 2018

<http://kultura.bg/web/%D1%83%D1%8E%D1%82%D0%BD%D0%B8-%D0%B4%D0%B8%D1%81%D1%82%D0%BE%D0%BF%D0%B8%D0%B8/>

Заглавието на изложбата поставя своеобразно начало на процеса. Въпросите за уют и дистопия и тяхното възможно съществуване в словосъчетание отвеждат към редица други въпроси и идеи, свързани с политически, икономически, религиозни и културни системи, които Бояджиев избира да отнесе към града в серия от рисунки, реализирани между 2004 и 2018 г. Поставени като основен акцент в изложбата, рисунките изследват връзките между града, начините му на обитаване, съдържащата се в него памет и споделянето на пространството и предлагат, по думите на художника, *„утопични решения за дистопични проблеми на някои градове“*, явявайки се по този начин повече коментар на настоящето, отколкото виждане за бъдещето. *„В моите работи наистина дистопията е тук. Абсурдните на пръв поглед предложения целят трансформиране на мисленето, обръщане на перспективите, и то не непременно към бъдещето, а към решаването на някаква дилема днес. Например за това, че в Йерусалим напрежението между хората може да се пипне с ръка; а в Париж – това, че градът като че ли не може да види себе си „на чисто“ и така да се предефинира, за да стане на само атрактивна дестинация за туризъм и миграция, но и да предложи еднакъв достъп до себе си на всички свои жители и посетители“*.

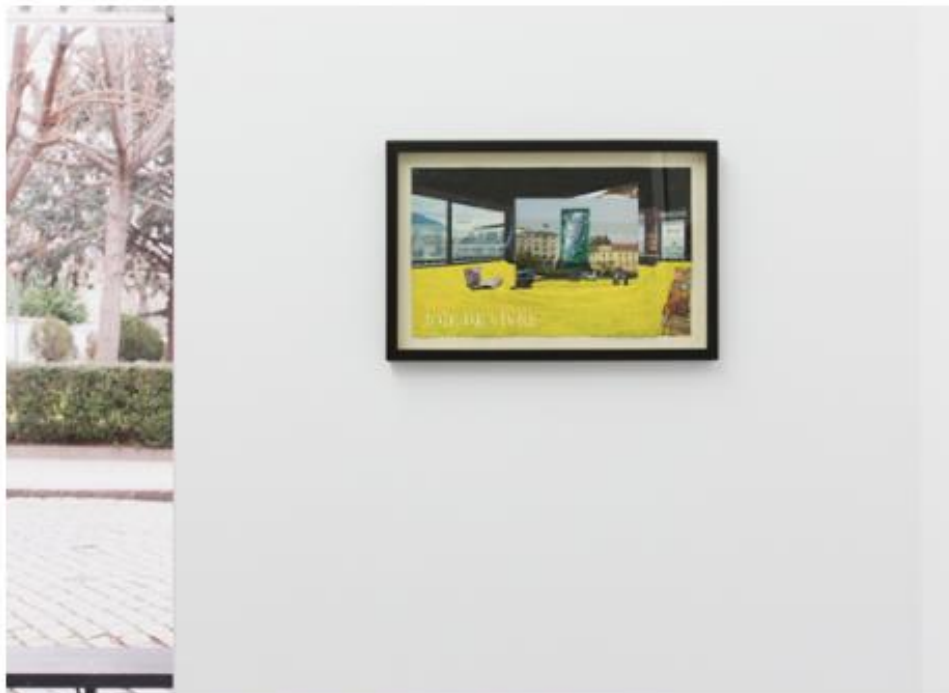
В съседство на тези рисунки, Бояджиев, подобно на Лоренцети в *Palazzo Pubbico* в Сиена, предлага и няколко проекции на утопичното. „Нов-открит флаг за липсваща страна“ разширява периметъра от град към държава и отвежда с визуалните си елементи – лъскавата златисто-кафява материя и зелени палмови листа – към митологиите на острова като микрокосмос и подходящ терен за експериментирането на различни утопични сценарии. Творбата, заедно с инсталацията „Вечен припек“, която е не друго, ами печка на дърва, създават по думите на автора „нещо като двойна утопия на мечтаното, целяща да внуши идеята за уют и топлина във все по-невъзможния за живеене свят, в който хората все повече се разделят и като че ли забравят за прости неща като „вечния припек“, който всяка утопична идея ни внушава поне на ниво метафора“.

Уютни дистопии, статия. Автор: Десислава Милева

Портал Култура, 12 февруари 2018

<http://kultura.bg/web/%D1%83%D1%8E%D1%82%D0%BD%D0%B8-%D0%B4%D0%B8%D1%81%D1%82%D0%BE%D0%BF%D0%B8%D0%B8/>

Лъчезар Бояджиев, Уютни дистопии, фотография Мария Джалебова

Изключително цветният колаж „Joie de vivre (Жизнерадост)“ пък сякаш търси, от своя страна, да примири утопията с дистопията, еднакво присъщи, според Бояджиев, на човека и на реалността. Двуглавият гълъб, издигнат повече като връзка, отколкото като стена в градското пространство на София, гледа едновременно към изтока и запада и подсказва най-доброто решение за съ-жителството на два свята, започнали като утопии и превърнали се в дистопии. А изразът, който съдържа в себе си идеята за възможна наслада от живота дори в най-тежките моменти, предлага по този начин и приятна доза вътрешен уют.

Уютни дистопии, статия. Автор: Десислава Милева

Портал Култура, 12 февруари 2018

<http://kultura.bg/web/%D1%83%D1%8E%D1%82%D0%BD%D0%B8-%D0%B4%D0%B8%D1%81%D1%82%D0%BE%D0%BF%D0%B8%D0%B8/>

Закачливи, остроумни и едновременно с това изследващи различни процеси и промени в града и обществото, дистопично-утопичните предложения на Бояджиев се заиграват с преплитането на фикция и реалност, на възможно и необходимо и приканват към индивидуална мисловна визуализация на последиците от прилагането на подобни решения. И въпреки че тя би могла да отведе колкото към утопия, толкова и към дистопия – като имаме предвид с какво е осеян пътят към Ада – не възможният сценарий, а пътят, изминат дотам, интересува художника. *„Зависи какво възприемаме като дистопия – в по-тесен смисъл като конкретно съчинение, или някак си по-широко като един вид продължаване на нишката на анализ, критика и действие.“* Нишка, която Лъчезар Бояджиев следва повече от двадесет години като художник, изкуствовед и активен участник в изграждането на една различна визуална култура. Уютът на неговите „дистопии“ сякаш невинно предразполага и зрителя да последва тази нишка и демонстрира, че независимо под каква форма бива представено, изкуството на Лъчезар Бояджиев никога не е пасивно.

„Уютни дистопии“ в галерия SARIEV Contemporary, Пловдив продължава до 24 март 2018 г.

Уютни дистопии, статия. Автор: Десислава Милева

Портал Култура, 12 февруари 2018

<http://kultura.bg/web/%D1%83%D1%8E%D1%82%D0%BD%D0%B8-%D0%B4%D0%B8%D1%81%D1%82%D0%BE%D0%BF%D0%B8%D0%B8/>

artnewscafe

бюлетин

Начало Месечен арт гид Арт срещи Арт кариера Архив Критика За нас About us

← Изложба на Димитър Солаков във Vivascom Art Hall Изложбата „Форми на съпротива“ в Софийска градска
художествена галерия →**„Оставете ги да рисуват“ в галерия SARIEV Contemporary**

Публикувано на 17.03.2016 от Дарина Бойкина

Защо рисунка?

Оставете ги да рисуват, групова изложба–рисунки с куратор Правдолюб Иванов, галерия SARIEV Contemporary, Пловдив. В изложбата участват: Лъчезар Бояджиев, Вито Валентинов, Войн де Войн, Мариела Гемешева, Правдолюб Иванов, Нестор Ковачев, RASSIM®, Кирил Прашков, Калин Серапионов, Недко Солаков, Камен Стоянов, Красимир Терзиев, Коста Тонев, Ив Тошайн, Игнасио Уриарте, Вальо Ченков, Димитър Шопов.

27 февруари – 1 март 2016**Абонирайте се за artnewscafe bulletin**

Вашият имейл:

Четете artnewscafe bulletin и в безплатното приложение за android и iPhone

artnewscafe бюлетин – март 2020

“Оставете ги да рисуват” в Галерия SARIEV Contemporary, Автор: Дарина Бойкова

Artnewscafe bulletin, 27 февруари – 1 март 2016

http://artnewscafe.com/bulletin/index.php/2016/03/17/ostavete_gi_da_risuvat/

Интересът към класическите медии и техните прояви в съвременното изкуство е особено актуален в момента за българската сцена. Достатъчно е само да се посочат няколко наскоро приключили изложби, като „Онзи поглед, който нещата ни връщат, гледайки през нас“ на Красимир Терзиев в галерия „Юзина“ или „Рисунка и интермедия“ в изложбена зала „Райко Алексиев“. Неотдавна и Станислав Памукчиев проблематизира статута на живописната картина в изложбата „Утаено време“. Можем да си припомним и миналогодишното издание на Национални есенни изложби, Пловдив, в което един от акцентите беше именно рисунката, а проблемът за осъвременяването на класическите медии е един от основните за артистичния им директор и е валиден като цяло за последните издания на форума.

На този фон изложбата „Оставете ги да рисуват“, която представя някои от популярните имена в съвременното ни изкуство, може да се разглежда като част от общата тенденция. В известна степен изненадва мястото – галерия „SARIEV Contemporary“, където обикновено не се обсъждат класически проблеми на изкуството, а представяните автори не се изявяват като *художници* в традиционния смисъл на думата. Въпросът „Какво е рисунка?“, поставен от куратора Правдолюб Иванов и опитът му, или по-скоро отказът, да даде отговор, ярко контрастира с показваното през последните месеци в галерията („Aftermade“, Шакир Гьокчебаг и „АМЕРИКАНАЕЗОТЕРИКА“, курирана от Арън Мултън).

И все пак защо рисунка?

Рисунката, за разлика от живописата, не е отваряла въпроса за собствената си смърт и никога не е била принуждавана да умре. Това навярно е така поради факта, че тя е неизменна част от художествения процес и съдържа в себе си първоначалните импулси на всеки творчески акт, визуализирайки авторовата идея, която иначе сама по себе си би останала просто една абстракция на мисълта. След това материално *въплъщение* се задава конструкцията на произведението, започва неговото битуване.

Гледайте всички лекции в YouTube

ВЪВЕДЕНИЕ В СЪВРЕМЕННОТО ИЗКУСТВО

СОФИЯ
4, 11, 18, 25
НОЕМВРИ

СГХГ
ВЪСД СВОБОДЕН

Лекции
100 ГОДИНИ ИЗКУСТВО
НА АЕИСТВИЕТО

С подкрепа на
НАЦИОНАЛЕН

ФОНА
КУЛТУРА

“Оставете ги да рисуват” в Галерия SARIEV Contemporary, Автор: Дарина Бойкова
Artnewscafe bulletin, 27 февруари – 1 март 2016
http://artnewscafe.com/bulletin/index.php/2016/03/17/ostavete_gi_da_risuvat/

Димитър Шопов, Чичо Ники, 2015

По този начин рисунката съдържа в себе си най-интимната част от творчеството (без значение какво е средството) и разкрива кривите на мисълта. Тя не е само пресечна точка между видовете изкуство, стартов момент в сътворяването на една творба, съществен съпътстващ елемент в процеса на работа, но се явява и краен продукт, както е представена в изложбата „Оставете ги да рисуват“ – рисунката не като етап, а като цел. Авторите демонстрират възможностите ѝ в сегашния момент, без да са ограничавани или сами да си поставят граници в разсъждаването върху това какво е рисунката днес.

В изложбата част от авторите избират да работят с класическите материали като молив, хартия, акварел или туш. Недко Солаков, Коста Тонев, Камен Стоянов, Димитър Шопов представят различни обекти или образи, в които може да се разчете някакъв наратив. Това опонира с пълното отказване от каквато и да е изобразителност в „Climbing lines“ на Нестор Ковачев.

Рисунката може да се разглежда и като конструктор на мисълта с чисто научен подход (Лъчезар Бояджиев и Вито Валентинов). По този начин в изложбеното пространство се появяват примери с чисто практическо предназначение. Така например при „Кристо и Жан-Клод. Портрети“ – „рисунката“, която всъщност посреща зрителите, е част от подготовка за лекция на изкуствоведа (а не на художника, в случая) Лъчезар Бояджиев. Тези „портрети“ са изградени не чрез линии или още по-малко образи, а от записките му по темата и връзките, които прави между тях.

Лъчезар Бояджиев, „Кристо и Жан-Клод. Портрети“, молив върху хартия, 2015

“Оставете ги да рисуват” в Галерия SARIEV Contemporary, Автор: Дарина Бойкова
Arnewscafe bulletin, 27 февруари – 1 март 2016
http://artnewscafe.com/bulletin/index.php/2016/03/17/ostavete_gi_da_risuvat/